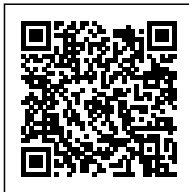

NGƯỜI RỒ KHÔNG BIẾT MÌNH RỒ

TINH RỒ, THỬ XEM NGƯỜI ĐANG ĐIỀN

Vua hiểu được cái cớ người rồ là tại nước mưa, trước khi sắp mưa, dùng nắp đậy kín giếng lại, nước mưa không tràn vào được. Thời bấy giờ, tất cả đều uống nước giếng ấy. Cho nên khi tất cả mọi người đều hóa rồ, chỉ riêng một mình vua vẫn được tỉnh táo như thường.

Nguồn: [Tạp chí Đạo Đức số 100](#)

Tại một xứ kia, cứ mỗi năm tất có một kỳ nhất định mưa một trận mưa độc ác, ai uống phải nước mưa độc ác ấy, tức thì hóa rồ ngay.

Những trận mưa độc ác đổ xuống sông hồ ao chuôm, đều chan hòa cả, cho nên cứ đến kỳ mưa thì nhân dân cả hạt ấy đều hóa rồ hết. Người đã rồ thì không còn biết gì nữa, thoi thì cỡi trâu cỡi trườn, lấy bùn lấy đất, chát kín cả người, cả đến các quan sang cũng như thế cả.

Bấy giờ có mình ông vua, hiểu được cái cớ hóa rồ là tại nước mưa, trước khi sắp mưa, dùng nắp đậy kín giếng lại, nước mưa không tràn vào được.

Trong thời kỳ ấy, chỉ uống một nước giếng ấy. Cho nên khi tất cả mọi người đều hóa rồ, chỉ riêng một mình vua vẫn được tỉnh táo như thường.

Song những người rồ kia không tự biết mình là rồ, trông thấy vua như thế, lại cho vua là rồ, và bảo nhau rằng: “việc này không phải việc chơi, chúng ta phải mau mau làm cách cứu chữa mới được”.

TỈNH RỒI, THỬ XEM NGƯỜI ĐANG ĐIỀN

Vua nói rằng “các người chớ vội lo, ta tự khắc có thuốc chữa ngay”. Vua nói xong liền đi vào trong, uống một chén nước mưa độc ác rồi đi ra, tức thì cũng hóa rồ như mọi người. Mọi người thấy thế đều mừng rỡ nói rằng: “may thay! May làm thay vua ta bây giờ không hóa rồ nữa rồi ạ”.

Qua hạn bảy ngày, mọi người lại tỉnh lại cả, nghĩ lại những nỗi rồ dại trước, y như một giấc chiêm bao mới tỉnh, tưởng đến cảnh tượng trần truồng, tự nhiên đều bật cười lên, rồi sửa sang áo mũ chỉnh tề, cùng vào chầu vua.

Bấy giờ vua cũng đã tỉnh rồi, nhưng cố ý giả bộ như rồ, trần truồng lem luốc ngồi ngất ngưỡng trên ngai rồng. Mọi người trông thấy ai nấy đều rụng rời. Vua mới giảng giải cho chúng hiểu hết mọi lẽ trước sau, bấy giờ chúng mới biết rõ.

PHÊ BÌNH

Cổ nhân có câu: “Tỉnh rồi thử xem những người say”.

Ông Lục Tượng Sơn nói: Con người sinh hoạt ở trong vòng cầm thú mà không tự biết mình là cầm thú, là vì cầm thú lại coi cầm thú”, xem đến chuyện người rồ không biết mình rồ này,

càng thấy những lời nói trên có cái ý vị sâu sa nhường nào.

Chúng sinh nhậy nhạ ở trong tam giới, phóng túng cái lòng tham, sân, si, hàng ngày, hàng tháng, hàng năm hàng đời, âm thầm mù mịt, như thể đêm trường, ai nấy đều chới chật trong vòng nhân ngã, gây nên tai vạ động đất kinh trời ghê lòng gớm mắt, mà vẫn tự hào là thần thánh tài hoa. Có ai đem những đạo nhân từ, hiếu hữu, trinh tiết ra nói, thì lại ùa vào mà chê cười giễu cợt cho là hủ, là gàn.

Thậm chí Phật tử Thích ca, xả thân cầu đạo, chung cõi đại ngộ, phát minh biết bao nhiêu phép phương tiện để cứu cho đời, mà đời phần nhiều vẫn không trọng, lại còn báng bổ hủy hoại, cũng đáng buồn thay!

Nguồn: [**Tạp chí Đuốc Tuệ số 100**](#)